

PER LA UNITAT DELS TREBALLADORS

12614/5

CAP A LA DEMOCRÀCIA SOCIALISTA

MANIFEST PROGRAMA
DE LA
L.C.R.

261

Archivo Histórico

CCOO

comisiones obreras de Andalucía

INTRODUCCIÓ

Any i mig després.

Fa un any i mig, moria el dictador. A la dictadura, posada en crisi per la incansable i heroica acció de masses, se li tallava el cap. La llibertat semblava estar a l'abast de la ma. Una llibertat que tenia un significat molt concret per als treballadors: amnistia, drets democràtics, partits i sindicats obrers legals, autodeterminació, eleccions constituents lliures... i sous diners, treball per a tots, reforma agrària,... i barris on es pugui viure, ensenyament i sanitat al servei dels treballadors, etc. *Llibertat era el contrari de dictadura*, era tot el que se'ns havia negat durant 40 anys, tot allò que els hi pertanyia. Aquestes lluites, que arribaren a recullir milers d'homes i dones terrible en vides, en preso i en patiments.

Llavors, la classe obrera i tot el poble es llençà al carrer, a lluitar, a conquerir el que els hi pertanyia. Aquestes lluites, que arribaren a recullir milers d'homes i dones de totes les edats, a tots els sectors i ciutats del país, foren prou potents per a imposar reivindicacions importants, varen fer caure el primer govern de la monarquia, varen estar per dues vegades en pocs mesos —el 12-XI-76 i per la «setmana negra»— a la vora de la Vaga General Política, de fer caure la segona i definitiva versió de la «reforma» i imposar les llibertats.

Però, la vora no fou traspassada, i avui estem als vespres d'unes *eleccions que NO són lliures, a unes «Cortes» que no són Constituents*: desenes de companys segueixen empresonats; molts partits obrers i TOTS ELS PARTITS NACIONALISTES REVOLUCIONARIS, restem a la il·legalitat; les Centrals sindicals han obtingut fa poc una legalització precària, sense el reconeixement dels drets sindicals fonamentals, sense devolució del patrimoni sindical, sense el dret a commemorar el 1.º de Maig; les llibertats nacionals segueixen negades; les condicions de vida i treball de la classe obrera i el poble empitjoren, mentre arriben anuncis de «generosos» crèdits de l'imperialisme, a canvi d'un dràstic «pla d'estabilització».

Per què? Per què després de tanta lluita encara és tant llunyanya la llibertat?

Per a trobar la resposta, cal mirar alguns mesos enrera, fins a trobar els clàssics «organismes unitaris de l'oposició democràtica»: «Coordinació Democràtica i d'altres muntatges de semblant natura.

La resposta

Durant un període decisiu, des de la mort del dictador fins al «referéndum», aquests organismes varen gaudir de la confiança política de la majoria dels treballadors. Hi eren presents els partits obrers hegemònics, els grups més grans de l'extrema esquerra, les més importants centrals sindicals, que feien de transmissors d'aquesta confiança; es cregueren tot allò que es deia llavors: «La democràcia no és negociable». «La llibertat és una i indivisible», «el que anem a negociar amb el govern és la manera d'implantar pacíficament un règim plenament democràtic segons el programa de la POD», etc. L'«oposició democràtica» realitzà desenes de reunions, escrigué centenars de comunicats, plens de «punts mínims no negociables» que cada cop eren més «mínims» i més «negociables», a «evitar provocacions», a mantenir sota control la mobilització de masses, a procurar, a la fi, que els treballadors tinguessin confiança, no es la seva lluita i en la seva força, sino en allò que l'«oposició» anava a assolir a la taula de negociacions.

Com és conegut, la LCR mai no va participar en aquests muntatges; quan —ben rarament— va sortir d'ells alguna iniciativa mobilitzadora, la recolzàrem tot intentant que la mobilització fora bona per enfortir l'organització i la confiança en si mateixos dels treballadors, i no per les maniobres polítiques de l'«oposició»; en tots els casos,

vàrem combatre els objectius i la funció política d'aquests organismes encara amb el perill de semblar «idealistes» però no ho érem: diguérem, que la «ruptura negociada» volia dir lligar el moviment de masses a la reforma; que tot era negociable per a l'«oposició», incloent l'amnistia, la legalització de partits i sindicats, les llibertats nacionals, etc.; diguérem que la burgesia utilitzava les aliances dels seus partits «democràtics» amb els partits obrers per a desmobilitzar els treballadors, per tal de poder «estabilitzar» la situació, per a evitar el «desbordament» de les masses; diguérem que els partits obrers reformistes estaven totalment disposats a recolzar l'estabilització de l'Estat burges, i que el preu a pagar per això era retallar molt fortament les reivindicacions obreres i populars. I vàrem dir que les organitzacions d'extrema esquerra feien un paper de comparsa recolzant «per l'esquerra» una operació realitzada en benefici directe de la burgesia i a més a més, s'els fotria fóra només començar seriosament la negociació amb el govern.

El que ha passat els darrers mesos, fins el grotesc espectacle de la «comissió negociadora», ens reafirma en allò que vàrem dir: la funció política de Coordinació Democràtica, la POD, etc. ha estat la paralització del moviment de masses en un moment decisiu, en negar-li possibilitats de centralització, amagar-li objectius fonamentals (tots els referents a la destrucció del franquisme, per exemple), deformar-li d'altres objectius fins arribar a la seva desnaturalització (tots els referents a les llibertats nacionals i regionals...), provocant la il·lusió de possibilitat de posar fi a la dictadura tot negociant amb els seus hereus.

Tot, absolutament tot allò que els treballadors han conquerit, ha estat el fruit de la seva mobilització que res no ha tingut a veure amb els «organismes unitaris de l'oposició». I tot el que hom no ha assolit, ha estat l'efecte de no centralitzar les lluites dels treballadors: de no donar-les-hi una alternativa política pròpia, frontalment oposada als plans del govern, que recollís les reivindicacions polítiques i socials de les masses, per no cercar i organitzar l'acció unitària dels treballadors —de 10 milions de treballadors prou ben dotats per a dirigir molts milions més de camperols, dones, joves, petits comerciants...— per aquestes reivindicacions.

Aquesta és la resposta al que alguns preguntàvem, aquesta és la raó per la qual la llibertat és encara llunyana. Quants presos romandrien a les presons, quant de temps faria que les centrals sindicals i els partits obrers seriem a la legalitat, quines institucions, quins aparells repressius franquistes restarien dempeus..., si tots els partits obrers haguéssim organitzat plegats la lluita per les llibertats?

Però, no és moment, ara, de fer planys pel temps perdut, sinó més aviat de tractar de recuperar aquest temps. Les batalles més importants són al davant, no darrera nostre. Per a elles cal preparar-nos tot utilitzant les experiències dels últims mesos.

L'ESTAT FORT

Ara, ja sabem amb prou precisió el que vol majoritàriament la burgesia: un «Estat fort», basat en una monarquia i un exèrcit intocables, mantenint i enfrontint l'aparell repressiu, retallant fortament les llibertats i els drets democràtics; un estat fortament centralitzat, amb autonomies de caire formal atorgades a les nacionalitats i regions; un Estat plenament integrat política, econòmica i militarment que l'imperialisme. La burgesia no pot imposar per la força aquest projecte als treballadors: el moviment obrer i popular és massa potent per això. Per tant, ha de comprometre en aquest projecte els grans partits obrers, fonamentalment el PCE i el PSOE; *els pactes amb aquests partits* — el més important dels quals és, ara mateix, el «pacte social», però, hom voldrà aconseguir també el «pacte sobre la qüestió nacional», un «pacte constitucional», etc. — *han de garantir l'obediència dels treballadors al*

projecte burgès. Per això, aquestes eleccions són preparades per a garantir el triomf del «centre», és a dir el bloc polític de la burgesia capaç de pactar amb els grans partits obrers.

EL «COMPROMIS HISTORIC»

Com combatre aquest projecte? Com enfrontar-se als plans de la burgesia? Si fem cas d'aquests grans partits obrers, la resposta és clara: no hem d'enfrontar-nos-hi de cap de les maneres; a qui cal enfrontar-se es a la «Alianza Popular», i per això, hem col·laborar amb el «centre». Aquesta és la «base teòrica» de la proposta de «pacte constitucional» — que vol dir deixar de banda des d'ara la lluita per les eleccions lliures a Assemblea Constituent, a legitimar unes eleccions realitzades en absència de les més elementals llibertats, a acceptar les normes de joc parlamentari imposades per la reaccionària «ley de Reforma Política» — enfervoridament defensada pel PCE i el PSOE. A mena de complements, es parla de que l'aparell d'Estat segueix éssent el franquista, «hi ha hagut un perill imminent de cop d'Estat», i per sobre tot, «l'opció és entre dictadura i democràcia». De bell nou, els reformistes fan exhibicions de «realisme»; però, de bell nou, el pretés «realisme» és només capitulació.

Puix que és veritat que l'aparell de l'Estat segueix éssent bàsicament el del franquisme. Però... què pensaven?, que es faria fum? que la mateixa burgesia destruis l'únic aparell d'Estat de que disposa?, que l'aparell del franquisme esdevindria «democràtic per arts màgiques? Només la lluita dels treballadors i el poble per la dissolució dels cossos repressius per les depuracions per l'exigència de responsabilitats dels crims comesos pel franquisme..., podrien fer tombar l'aparell d'Estat franquista. I qui és que s'ha oposat sistemàticament a que aquests objectius fonamentals siguin part de les lluites de masses? Doncs..., exactament els mateixos que avui reconeixen, amb «realisme», la força de l'aparell de l'Estat. Però, sortosament, els treballadors han fet seus aquests objectius força vegades, pobles sencers, com ara Euskadi, lluiten regularment per la seva consecució. Però precisament per aquestes lluites hi ha importants contradiccions a aquest aparell amb una força més de façana que de veritat de cap de les maneres és un obstacle insalvable en el camí cap a la conquesta de les llibertats.

I és veritat que sectors de la jerarquia militar, estimulats per la «Alianza Popular», varen tenir intenció de donar un cop de força, provocar un canvi de govern, una «involució» a rel de la legalització del PCE. I els reformistes actuaren llavors segons la seva manera clàssica: *per a evitar que ens ataquin, la millor cosa és no defensar's*; més encara, la millor cosa és donar-li la raó a qui ataca, acceptar les seves condicions, guardonar les seves virtuts. Impossible no recordar la tràgica imatge de Luis Corvalán, secretari general del PC Xilè, fent homenatge a l'exèrcit de Xile, hores abans del cop militar. Però, en realitat, la millor manera de fer impossible un atac és demostrar intencions de defensar's. Si avui a l'Estat espanyol és molt improbable un cop d'Estat, és perquè la burgesia creu — i fa hé — que els treballadors reaccionarien immediatament. *Es aquesta capacitat de reacció la que cal enfortir i estimular, perquè és l'única garantia contra els qui pretenguin donar un cop de mà.*

I és veritat que la «Alianza Popular» és un partit ultra-reaccionari, amb forts recolzaments en sectors del gran capital i de l'aparell d'Estat que constitueix un perill per als treballadors, un enemic a batre. Però, és mentida que tingui possibilitats de guanyar les eleccions, ni tant sols quan són trucades com les properes: la via al poder de l'«Alianza Popular» és, més que a les urnes, a les casernes. I no serà pas Suárez qui li posi entrebanca a aquesta via, sinó, un cop més, la força i la determinació dels treballadors.

UN PROGRAMA PER A LLUITAR

I a la fi, aquesta opció «dictadura o democràcia» no és completa. Cal demanar-se: Quina democràcia? La de Suárez i els seus homes del «centre»? Doncs això no té res a veure amb la democràcia, i aquesta és l'única democràcia que ofereix la burgesia.

Llavors, dictadura o democràcia? Dons democràcia, es clar, però la nostra, la democràcia per la qual hem lluitat anys i anys, sense retallar-la, sense despullar-la dels seus objectius centrals i de les seves senyeres. *I per tal de conquerir-la, cal combatre contra la burgesia.* Aquesta democràcia només la pot imposar la lluita dels treballadors i dels pobles de l'Estat espanyol, per les seves reivindicacions polítiques, econòmiques, socials, desbordant «compromisos» i «pactes», les xarses on la burgesia els vol agafar, enfortint la seva organització i la seva independència de classe en les difícils, dures i necessàries mobilitzacions que haurem dur a terme.

Per això, aquest és un programa per a lluitar. Aquest programa diu «Endavant!» on els reformistes diuen «tranquil·litat!»; diu «audàcia!» on diuen «prudència!»; diu «anem a vèncer!» on diuen «podem ésser derrotats!» Aquest programa no vol resoldre els problemes de la burgesia, ben al contrari, els hi vol donar. Perquè el futur és a les mans dels treballadors, de la seva unitat i de la seva consciència, i anem a guanyar-lo.

I. PER LES LLIBERTATS

Durant molts anys, des dels temps més foscos del franquisme, lluitar per la llibertat volia dir el mateix que lluitar per la destrucció de la dictadura, les seves lleis, les seves institucions, els seus cossos repressius els seus pactes internacionals. Però, la burgesia, àdhuc els seus partits que es diuen «democràtics», vol i li cal mantenir dempeus parts fonamentals de la dictadura, per tal de garantir el seu poder en «L'Estat fort», per tal d'imposar «retalls» importants a les llibertats i drets democràtics dels nostres pobles.

Però, la democràcia «retallada» no és un pas cap a la llibertat plena. Una dictadura no es pot enderrocar «a mitges». La lluita per les llibertats sense concessions, sense aplaçaments, té un lloc fonamental als combats dels treballadors.

1. Per l'amnistia total per a tots els qui han lluitat i lluiten per la llibertat, per a tots els qui han estat víctimes de la reaccionària, repressiva i masclista legislació laboral, penal, social... del franquisme.

2. Legalització immediata de totes les organitzacions obreres, polítiques, sindicals, camperoles, feministes, juvenils, de veïns, etc.

neguem els drets de reunió, manifestació, expressió, associació.
neguem els drets de reunió, manifestació, expressió, associació.

4. Separació completa de l'Església i l'Estat.

5. Dissolució dels cossos repressius hereditats de la dictadura: «Guàrdia Civil», «Policia Armada», «Antidisturbis», Polícies polítiques. Que els treballadors i el poble defensin les seves mobilitzacions de les agressions repressives organitzant Comitès d'auto defensa

- Dissolució dels escamots feixistes. Organització a les fàbriques i els barris de Comissions d'Investigació i Vigilància Antifeixista.

- Depuració de l'Exèrcit, la Magistratura i l'Administració Pública. Responsabilitats pels crims comesos envers els treballadors i el poble.

6: Llibertat sindical. Abaix la CNS.

- Devolució immediata a UGT, CNT..., del patrimoni que els fou arrabassat pel franquisme. Devolució de la resta del patrimoni sindical a tots els treballadors, mitjant les seves organitzacions.

- Abolició de totes les lleis i institucions sindicals i laborals del franquisme i la monarquia. Ple reconeixement dels drets sindicals, sobre tot el DRET DE VAGA, sense cap mena de reglamentació.

7. Dimissió immediata dels consellers i batlles. Abolició de la llei de Règim local. Eleccions Municipals lliures, per sufragi universal.

8. Ple reconeixement del dret d'auto-determinació de les nacionalitats oprimides sota l'Estat espanyol, com un dret propi del caire sobirà d'aquestes nacionalitats. Eleccions lliures a Assemblees Constituents nacionals que organitzin l'exercici d'aquest dret. Dret a l'auto-govern nacional.

- Dret a l'autonomia de les regions, decidida democràticament pels seus habitants

9. Totes aquestes consignes, es referèixen a aspectes fonamentals de la batalla per la llibertat. Junt amb elles, hem d'exigir per fer «taula rasa» de la dictadura: **ELECCIONS LLIURES; PER SUFRAGI UNIVERSAL; PROPORCIONAL; DIRECTE I SECRET; DES DELS 16 ANYS; A ASSEMBLEA CONSTITUENT.**

- Lluitar per aquest objectiu suposa negar tota legitimitat a les eleccions actuals i a les «Cortes» que hi surtin. Suposa, per tant oposar-se a tot plantejament de «compromís constitucional». Els partits obrers i nacionalistes revolucionaris hem de lluitar clarament des d'ara mateix, i a la campanya electoral per la DISSOLUCIO DE LES «CORTES» DE LAMONARQUIA I LA CONVOCATORIA IMMEDIATA D'ELECCIONS CONSTITUENTS LLIURES.

10. La Monarquia és l'hereva política de la dictadura, ha estat imposada als pobles de l'Estat espanyol, desenvolupa un paper fonamental als projectes de «democràcia retallada» de la burgesia. La lluita per la llibertat és, doncs, també la lluita per la REPUBLICA.

11. Devolució immediata i incondicional de Ceuta i Melilla al Marroc; l'Estat espanyol haurà de garantir als treballadors espanyols d'aquestes poblacions les indemnitzacions, crèdits, llocs de treball, habitatge, etc. al lloc que triïn per a la seva residència

- Devolució immediata i incondicional de Gibraltar a l'Estat espanyol.

- Desmantellament de les bases militars imperialistes.

- Ruptura del Pacte Ibèric. Ruptura de «L'Acord tripartit» sobre el Sahara.

Reconeixement del FRENTE POLISARIO com a únic representant legítim del poble saharià

- Ruptura de relacions diplomàtiques amb les dictadures terroristes (Xile, Argentina, Uruguai)

- Rebuig de tot pacte militar amb l'imperialisme, molt especialment de la incorporació a la OTAN

- Contra l'Europa dels monopolis: Rebuig de la integració al Mercat Comú Europeu.

II. CANVIAR LA VIDA

En les lluites i en la consciència dels nostres pobles, s'ha identificat l'aspiració a la llibertat amb la conquesta de les seves reivindicacions més sentides, econòmiques i socials, amb la conquesta d'unes condicions dignes de vida i de treball, front a totes les manifestacions de l'explotació i l'opressió.

El capitalisme espanyol s'ha desenvolupat sobre la base de la sobreexplotació dels treballadors, imposada des d'una dictadura que estimulà els aspectes més irracional, corromputs, reaccionaris, repressius del sistema.

Avui, la burgesia sap que ja no pot imposar els seus interessos mitjançant solament la repressió: la força dels treballadors és massa gran per que això sigui possible; i no pot tampoc, ni vol, donar satisfacció a les reivindicacions obreres i populars. Per això, tracta de «pactar», d'assolir que els treballadors acceptin la seva pròpia explotació. Al costat de «l'Estat fort» i les «llibertats retallades», el «pacte social» és a la base de la política burgesa.

Però la crisi econòmica l'han provocada els capitalistes, i han d'ésser ells qui paguin llurs efectes. Els treballadors han de lluitar per les seves necessitats, i no per allò que els patrons diguin que poden «concedir». La classe obrera ha de recullir dintre del seu programa les reivindicacions de tots els sectors populars, explotats i oprimits. Tots els qui aspiren a canviar de vida, han de trobar en la classe obrera la seva direcció.

1. Per un sou i unes condicions de treball dignes, per a tots.

- Sou mínim de 25.000 ptes. mensuals. Escala mòbil dels sous, segons un índex laborat per les Centrals Sindicals. Integració de primes i plusos en el sou.

- Augment igual per a tots de 8.000 ptes

- 100 % en cas de malaltia, accident, jubilació, embarç, servei militar.

- IRTP a càrrec de l'empresa.

- A treball igual, sou igual, sense cap discriminació per edat, sexe, nacionalitat.

- Control obrer sobre els ritmes i les condicions de seguretat al treball.

2. **Contra l'atur**

- Amnistia laboral.

- Setmana de 40 hores i supressió d'hores-extra, sense reducció dels ingressos dels treballadors, ni augment dels ritmes.

- Contra l'eventualitat. Als 15 dies, tots fixes.

- Assegurança d'atur del 100 % del sou real, subjecte a escala mòbil, estés a tots els treballadors (licenciats...) i als qui cerquen per primer cop treball.

- Dret a vet de les assemblees sobre acomiadaments i «reestructuracions» de plantilles.

- Pla estatal d'Obres Públiques d'interès social (habitatges, escoles, hospitals...), especialment a les zones amb *major nivell d'atur*.

3. **Contra el poder del gran capital, responsable fonamental de la crisi.**

- Nacionalització sense indemnització, excepte pels petits accionistes, i sota control obrer, de la Banca, les societats financeres i els sectors productius bàsics.

4. **Contra els cracs fraudulents**

- Abolició del secret comercial i bancari. Apertura dels llibres de comptes de les empreses. Control obrer sobre la comptabilitat de les empreses.

- Nacionalització sense cap indemnització de les empreses en crisi, sota control obrer. Garantia del lloc de treball per als treballadors afectats.

5. **Per una Reforma Agrària al servei dels treballadors del camp.**

- Expropiació de les grans finques i dels terrenys improductius, sense cap indemnització. Repartiment d'aquestes terres als arrendataris rabassaires i camperols pobres.

- Nacionalització dels sistemes de comercialització i de bastiments de matèries primes, sota control dels sindicats camperols i dels sindicats d'obrers agrícoles.
- Devolució a les organitzacions de camperols i d'obrers agrícoles del patrimoni de les «Germandats» COSA

- Assegurança d'accident per al camp, que garantitzi el valor de les collites front a les sequeres, glaçades, etc.

- Crèdit a baix interès per al camp, especialment per a les cooperatives de petits camperols.

- Cap separació entre la propietat i el conreu de la terra. LA TERRA PER A QUI LA TREBALLA.

6. Per les reivindicacions dels treballadors de la mar.

- Els treballadors de la mar suporten condicions especialment dures de treball, sobre tot els pescadors; són sotmesos, en diversos graus, a jurisdiccions militars especials, i avui veuen amenaçat el seu lloc de treball per una greu crisi del sector. Des de fa anys existia una tradició d'organització i de lluita a la marina mercant; ara s'han incorporat massivament a la mobilització dels pescadors (*de arrastre?*). Aquest és el camí per a assolir les seves reivindicacions.

- Les reivindicacions de salari mínim, jornada, seguretat social, etc. de tots els treballadors, són també, això és palés, les dels treballadors del mar. A això, cal afegir, per als mariners i pescadors que són molt de temps embarcats: 2 mesos de vacances per cada 4 mesos de treball.

- Per la lliure organització dels treballadors de la mar, que'ls hi permeti de fer front a les màfies d'armadors.

- Per l'abolició de tota jurisdicció militar sobre els treballadors de la mar.

- Nacionalització sense cap indemnització de la gran indústria pesquera i les grans empreses de marina mercant, sota control dels treballadors de la mar.

7. Per un Ensenyament únic, públic, laic, polivalent, obligatori i gratuït, fins als 18 anys, sota control dels estudiants, els treballadors de l'ensenyament i les organitzacions obreres i populars.

- Expropiació sense cap indemnització dels grans capitalistes de l'ensenyament.
- Creació d'escoles i Universitats Nacionals que protegeixin i impulsin les llengües i cultures nacionals.

- Coeducació a tots els nivells.

8. Per una Sanitat concebuda com a servei públic i gratuït, per a tota la població.

- Nacionalització de la medicina privada.
- Seguretat Social finançada íntegrament per l'Estat, controlada pels treballadors, estesa a tota la població, que inclogui el tractament complet dels malalts «mentals», geriàtrics, minusvàlids, crònics..., i que organitzi Centres d'Informació Sexual i Planificació Familiar.

- Sistema hospitalari, públic i descentralitzat, capaç d'atendre a tots els aspectes preventius, curatius i rehabilitadors de la Sanitat

- Comissions de seguretat i higiene a les empreses, que atengui els interessos dels propis treballadors i els de la població que es pugui veure afectada per l'activitat de les empreses (

9. Canviar la ciutat. Equiparar les condicions de vida del camp i la ciutat.

L'habitatge ha constituït al nostre país un escandalós negoci pels capitalistes aixecat a base d'estafes als treballadors. La lluita per un habitatge de cost reduït i digne, en uns barris dotats d'un equipament adequat ha estat assumida per

milions de persones. Es tracta d'assolir que l'habitatge sigui considerat com a una necessitat social, la satisfacció de la qual ha de garantir l'Estat. Per això: Municipalització del terreny edificable. Nacionalització de les grans empreses immobiliàries, constructores i promotores. Que l'Estat aixequi habitatges en règim de lloguer, l'import del qual no excedeixi el 10 % del sou.

Aquestes mesures només tindran el seu efecte a llarg termini, però el problema de l'Habitatge és una necessitat dramàtica avui mateix. És per això, i com a mesures urgents:

- Exigència de *re-allotjament* a la mateixa zona, *prèvia* a qualsevol desallotjament d'habitatges.

- Reparació per l'Estat dels habitatges protegits que es troben en situació de runes.

- Legalització de les ocupacions dels habitatges protegits que es mantenen buits. Al mateix temps, un habitatge digne demana un equipament social (espais verds, sanitat, ensenyament, guarderies, esplai...) adient. Per això:

- Cap permís de construcció sense garanties d'equipament social.

- Equipament social a càrrec de l'Estat dels barris ja construïts i que són mancats d'ells.

- Municipalització de les empreses de transport, sota control dels treballadors i les associacions de veïns. Integració del temps de transport a la jornada de treball. Transport a càrrec de les empreses. Transport gratuït per als jubilats, soldats, escolars, aturats. Transports adaptats als minusvàlids.

- Nacionalització sense cap indemnització de les grans cadenes de magatzems i super-mercats. Crèdit a baix interès pels petits botiguers. Organització de Comitès de Vigilància de Preus per les organitzacions de petits botiguers, veïns i treballadors.

- Protecció del mitjà ambient. Instal·lació d'equips anti-contaminants a les indústries brutes a càrrec de les empreses. Rebuig de les fonts energètiques perilloses i contaminants, especialment, les Centrals Nuclears.

10. L'Estat espanyol és un paradís fiscal per als grans capitalistes i un infern fiscal per als treballadors. La condició per que siguin garantides des de l'Estat les necessitats socials bàsiques de la població, és un augment important dels ingressos fiscals. Això demana una **Reforma Fiscal** progressiva i profunda, que TREGUI totes les taxes sobre els productes de consum ordinari i AUGMENTI aquelles taxes dirigides als productes de luxe; que TREGUI les taxes sobre els sous dels treballadors i AUGMENTI les referents a les grans fortunes, les herències, etc.

11. Per la plena llibertat d'expressió artística i cultural.

- Abolició de tota forma de censura.

- Impuls a totes les expressions de les cultures nacionals i regionals. OFICIALITAT de les llengües nacionals a cada nacionalitat i COOFICIALITAT de totes les llengües peninsulars, a nivell d'Estat.

12. **Abolició de totes les lleis discriminatòries de la dona.** Abolició de la llei de Perillositat Social, els efectes de la qual pateixen especialment, al costat dels homosexuals, les lesbianes, les prostitutes.

- Pel dret de la dona a disposar lliurement del propi cos; envers la concepció reaccionària de la família patriarcal: Dret al divorci, a petició de qualsevol de les parts. Despenalització de l'adulteri. Anticonceptius i avortament lliures i gratuïts, a càrrec de la Seguretat Social.

- Per un moviment autònom d'alliberament de la dona.

13. Pels drets de la joventut.

- Majoria d'edat als 16 anys.
- Contra l'atur juvenil: 100 % del sou base pels joves que no troben treball.
- Abolició de totes les institucions i lleis actuals de «protecció de menors».

14. Pels drets dels soldats.

- Servei militar a la zona de residència i reduït al temps necessari per l'aprenentatge de les armes.
- Plens drets democràtics per a la tropa.
- Amnistia pels soldats represaliats per defensar aquests drets i legalització de les organitzacions de soldats que lluiten per ells.
- Drets a l'objecció de consciència, per qualsevol mena de motius.

15. Pels drets dels emigrants.

- No a l'emigració forçosa.
- Control de les organitzacions d'emigrants sobre l'Institut Nacional d'Emigració i sobre les altres institucions que els afecten.
- Plens drets polítics, sindicals, laborals dels emigrants.
- Defensa dels drets dels emigrants als països d'acollida.

16. Pels drets dels jubilats.

- Igualació de les pensions de jubilació amb les condicions salarials dels treballadors en actiu.
- Creació d'un Sistema estatal de Llars d'Ancians, sota el seu control, en condicions sanitàries, assistencials, humanes, adequades.

17. Pels drets dels minusvàlids.

- Creació de Centres estatals de rehabilitació, escolarització i formació professional per a minusvàlids.
- Creació de llocs de treball adaptats als minusvàlids. Control de l'aplicació de la legislació vigent sobre llocs de treball obligatoris per a minusvàlids a les empreses. Assegurances d'atur per als minusvàlids que no troben treball.

18. Pel dret a ser homosexual.

- Desaparició dels entrebancs arquitectònics (transport, edificis, carrers...), per als minusvàlids.
- Abolició de les lleis que discriminen o penalitzen la homosexualitat masculina i femenina.

19. Pels drets dels presos socials.

- Contra la legislació penal i el règim penitenciari actuals.
- Recolzament a la lluita i la plataforma de la COPEL.

20. Contra l'opressió que hom exerceix sobre els sectors marginats per la societat, per raons racials, gitanos..., psíquiques («malalts mentals», «sub-normals...»), etc.

III. ORGANITZAR-SE, CONSTRUIR LA UNITAT DELS TREBALLADORS

Per tal de conquerir els drets, les reivindicacions, els objectius abans dits, caldrà lluitar amb confiança, amb audàcia, amb força. Com fins ara hem lluitat, i més encara. Caldrà enfrontar-se a amenaces i repressió, a falses promeses i a il·lusions, que molts cops sortiran de les mateixes rengleres del moviment obrer, d'organitzacions obreres més disposades a pactar amb la burgesia que a defensar els interessos dels treballadors.

D'aquesta lluita depen tot. Amb aquesta lluita, tot es pot aconseguir. I per això cal enfortir l'organització, la unitat i la independència política de la classe obrera, i la seva aliança amb tot el poble.

Caldrà, doncs, enfortir, en primer lloc, les Centrals Sindicals, eines fonamentals per a la defensa dels interessos dels treballadors. L'objectiu és fer d'elles veritables organitzacions de masses, que recollin a la gran majoria dels treballadors, en les quals existeixi una veritable i permanent activitat de base, plenament democràtica, on s'impulsin les posicions combatives i de classe i l'objectiu de la unificació sindical.

La majoria dels treballadors membres de la LCR són afiliats de les CC.OO., donat que aquesta Central, per la seva tradició en la lluita contra el franquisme, per l'existència al seu interior de la major part del caps organitzadors del moviment obrer de la post-guerra, i per la seva perspectiva d'aconcertament en la major Central del país, és un lloc privilegiat per a combatre per la unitat i la independència de classe del moviment obrer. Però, aquest mateix combat es pot i s'ha de desenvolupar a les altres Centrals Sindicals. Així ho fan els nostres camarades afiliats a UGT, CNT, USO, etc., al costat dels milers de maneres es pot oposar al treball sindical; ben al contrari, s'ha de combinar amb classe.

A més a més, caldrà continuar i estendre la llarga tradició existent al nostre país d'auto-organització obrera, de democràcia directa de masses, d'Assemblees i Comitès elegits i revocables. Aquesta tasca de cap de les maneres es pot oposar al treball sindical; ben al contrari, s'ha de combinar amb ell, de manera que l'un i l'altre s'impulsin entre si. Els sindicats i el Comitès de vaga són les dues organitzacions de masses fonamentals dels treballadors, ambdues imprescindibles per tal de combatre contra el capitalisme i per la llibertat, per tal d'educar els treballadors en la perspectiva del Socialisme dels Consells Obrers. Als barris entre les dones entre els joves en amplis sectors de professionals, petits botiguers, al camp..., neixen i es desenvolupa la burgesia. Ja han hagut experiències valuoses de coordinació d'organitzacions necessàries entre si, i totes necessiten articular-se al voltant de les organitzacions de la classe obrera, per a lluitar plegats contra l'enemic comú: la burgesia. Ja han habut experiències valuoses de coordinació d'organitzacions obreres i populars. Ara, cal fer d'això una activitat permanent i estesa a tot el país.

A la fi, caldrà que ens esforcem en assolir la més àmplia unitat d'acció possible entre tots els partits obrers, responent així, també en aquest terreny, a l'aspiració a la unitat que existeix entre els treballadors. Quan els partits obrers s'uneixen amb partits burgesos, el fruit immediat és l'enfebliment o la paralització de la lluita. Ben al contrari, quan els partits obrers uneixen el seu esforç entre ells, la combativitat i la confiança dels treballadors es multiplica, fins el punt de fer-se invencible. Amb aquesta unitat, vencerem.

1. Per la Unitat dels Treballadors.

- La divisió sindical, és sentida pels treballadors com un dels més importants obstacles en la lluita per les seves reivindicacions. La Unitat d'acció de les Centrals Sindicals és la resposta més aficac que es pot donar a la patronal i el camí més segur cap al Sindicat Unic de Classe, objectiu al qual aspiren la majoria dels treballadors: **Per la unitat d'acció i la coordinació de les Centrals Sindicals obreres per l'elaboració i posta en pràctica conjunta de plataformes reivindicatives unitàries, a tots els nivells (ram, zona, ...).**

Que les Centrals Sindicals convoquin un Congrés Constituent del Sindicat Unitari, basat a la democràcia obrera i el dret de tendència

- **Per influència** de les lluites reivindicatives i per la llibertat sindical, es produeix, cada cop amb més intensitat l'elecció d'organismes de delegats obrers, junt amb la dimissió de jurats i enllaços. Aquestos organismes, amb diversitat de noms (consells, comitès,...), apleguen les característiques d'unitat sindical i d'auto-organització, i són per això una eina bàsica cap a la unitat dels treballadors. **Generalitzar-los, coordinar-los a tots els nivells és un objectiu de gran importància, que han d'impulsar tots els treballadors, i, particularment, les pròpies Centrals Sindicals.**

- La tasca primera per tal de preparar i realitzar una lluita, és l'elecció en Assemblea d'un comitè de vaga. Si existeix a l'empresa un organisme de delegats, el comitè de vaga s'identificarà normalment amb ell, tot ampliant-se als nous lluitadors i adquirint noves funcions d'extensió, solidaritat, vigilància, autodefensa, etc. Si no existix aquest organisme de delegats, la necessitat del comitè de vaga es multiplicarà, ja que solament mitjantzant ells es podrà assolir l'organització unitària i democràtica de la lluita pels propis vaguistes, superant els obstacles de la divisió sindical. **De totes maneres cal que sempre la Assemblea de tots els treballadors sigui qui tingui el poder de decissió sobre la lluita.**

2. Per l'aliança dels treballadors de la ciutat i el camp amb tot el poble.

Per la coordinació democràtica, unitària i estable de les organitzacions dels treballadors, pagesos, de veïns, de dones, de joves, de petits comerciants..., als barris ciutats, comarques, nacions, ..., per a organitzar la lluita solidària contra tota classe d'explotació i opressió,

3. Pel Front Unic dels Partits Obrers. Cap a la Vaga General.

- Per la unitat d'acció de tots els partits obrers, en defensa de les reivindicacions dels treballadors, i sobre la base de la democràcia obrera.

- La conquesta de les llibertats i altres reivindicacions actuals: econòmiques, socials, nacionals, etc., necessita de la mobilització unitària dels treballadors i de tot el poble contra la monarquia: La Vaga General. Les jornades del 12 de Novembre i de l'última setmana de Gener, demostren les enormes possibilitats que existeixen de fer realitat aquest objectiu. Per a caminar cap a ell, hem de fer via per l'acció unitària dels partits obrers, les centrals sindicals i totes les organitzacions dels treballadors i el poble, pels interessos obrers i populars, sense retallaments ni compromisos. La mobilització unitària i independent de les masses: aquesta és la via pràctica cap a la Vaga General.

IV. PER UN GOVERN DELS PARTITS OBRERS

Tots els partits burgesos, per damunt de les divergències, estan d'acord amb una qüestió fonamental: la necessitat de «restablir la confiança» dels capitalistes d'aquí i

internacionals, de garantir-los-hi alts beneficis i segura rendabilitat per a llurs inversions, d'assegurar-los-hi la «pau social». Més enllà de la demagogia de les «promeses electorals» i donades les actuals condicions de crisi econòmica imperialista, aquestos objectius exigeixen negar reivindicacions i drets fonamentals dels nostres pobles retallar les llibertats, mantenir el ple rendiment de l'aparell repressiu; per a respectar així al peu de la lletra els interessos del gran capital i l'imperialisme. Aquí i ara, l'oposició entre els interessos de la burgesia i els dels treballadors no és únicament una qüestió històrica, sino una realitat actual i immediata.

Per a combatre pels seus interessos, per a conquerir les seves reivindicacions, l'instrument fonamental dels treballadors és la seva organització i mobilització. La Immensa força dels 10 milions de treballadors s'expressa quan lluiten units, en defensa dels seus drets i els de tot el poble, perquè és llavors quan la classe obrera apareix com la direcció de la immensa majoria de la població, la classe capaç d'enfrontar-se amb èxit amb la burgesia i construir una nova societat, sense explotació ni opressió.

Per a conquerir les reivindicacions dels treballadors i el poble, que la burgesia és incapaç de satisfer, cal que la classe obrera plantegi la seva candidatura al poder:

PER UN GOVERN DELS PARTITS OBRERS, perquè els partits amb qui majoritàriament confien els treballadors formin govern, recolzats amb les organitzacions obreres i populars, responsabilitzant-se davant elles d'imposar els seus drets i reivindicacions, de portar fins a les últimes conseqüències els objectius de les masses; efrontant-se amb resolució als interessos del gran capital i l'imperialisme, sense fer-se enrera davant la resistència dels qui només cerquen mantenir els seus privilegis; obrint així el camí cap al socialisme, única solució radical als problemes de la societat.

PER LA DEMOCRACIA SOCIALISTA. PER LA SOLIDARITAT INTERNACIONAL DELS TREBALLADORS

«Un home, un vot»: per a la democràcia burgesa, aquí comença, i acaba, la igualtat i la llibertat. Cada X anys, els ciutadans voten. Fins a la següent votació, només uns quants milers de persones (diputats, regidors, etc.) participen realment a l'administració de l'Estat; la resta queda excluida d'aquesta participació. A la democràcia burgesa, es diu que tots tenen els mateixos drets: el patró i l'obrer, l'home i la dona. Però a la societat de classes, barrejat amb una immensa desigualtat econòmica i social, l'ús dels drets, que es reconeixen **formalment** a tots, **realment** està reservat als poseïdors del capital. A la Democràcia burgesa, es diu que l'aparell d'Estat està al servei de la Pàtria i què és fidel a la voluntat de la majoria de la població. Però la Pàtria de la burgesia és a una caixa forta, quan els interessos capitalistes es veuen amenaçats, la burgesia posa en guerra el seu aparell d'Estat, i l'utilitza per a imposar violentament la seva voluntat a la immensa majoria de la població: sempre ha passat, i sempre serà així. Per tot això, la democràcia burgesa és una «democràcia formal»: només la **DEMOCRACIA SOCIALISTA** és una democràcia real.

La Democràcia socialista — o el que és exactament el mateix: la **dictadura del proletariat** — en abolir la propietat privada dels mitjans de producció, crea les condicions materials bàsiques per a l'exercici de les llibertats per a tots els treballadors. Perquè a la Democràcia Socialista, totes les llibertats i drets democràtics, inclosa per suposat, els drets d'associació d'expressió, de vaga, etc. s'ampliaran. Els treballadors, organitzats en Consells Obrers, exerciran el poder col·lectiva i directament. Exerciran tot el poder, perquè l'exercit permanent i els aparells de repressió

seran suprimitos, els jutges seran elegits, la justícia serà administrada pels propis Consells Obrers, les armes estaran en mans de tots els treballadors. L'Estat obrer començarà a extingir-se des del mateix moment de la seva creació: sectors sense de l'activitat social seran entregats a l'atogestió i l'autoadministració dels ciutadans (sanitat, ensenyament, cultura, mitjans de comunicació, etc.). La Democràcia Socialista per la que lluitem no té res a veure amb la sinistra caricatura policíaca i burocràtica imposada per l'estalinisme

Per arribar-hi, la classe obrera haurà d'unir-se i amb tot el poble expropiar i desarmar la burgesia, destruir el seu aparell d'Estat, la funció essencial del mateix és impedir l'emancipació de la classe obrera. I aquesta gran tasca exigeix la solidaritat internacional dels treballadors.

L'internacionalisme proletari es basa doncs, tant en la independència de les lluites dels treballadors dels diferents països contra l'enemic comú: el Capital internacional, així com en el fet que la societat socialista només es pot construir a escala mundial, en una organització mundial de la societat, que permeti superar radicalment el desenvolupament de les forces productives assolit sota el capitalisme.

Esser internacionalista significa comprendre aquests principis i lluitar en conseqüència per a realitzar-los.

CONSTRUIR UN PARTIT COMUNISTA REVOLUCIONARI: CONSTRUIR LA INTERNACIONAL

La tasca, la raó d'ésser de la Liga Comunista Revolucionària és guanyar per a un programa —l'expressió actual del qual i els objectius fonamentals figuren a aquest manifest— a la majoria dels treballadors, convèncer-los per mitjà de la propaganda, l'agitació i, sobre tot, per l'experiència pràctica quotidiana. La LCR rebutja absolutament qualsevol forma de coerció, de burocràcia i d'imposició sobre la consciència dels treballadors. La LCR defen fermament la democràcia obrera i l'aplica a l'interior de la seva pròpia organització: el dret a organitzar tendències està reconegut formalment als seus Estatus, i dintre de l'organització existeix una plena llibertat, no perquè siguem una organització «antidemocràtica», sinó perquè som una organització comunista i revolucionària.

La LCR es una organització simpatitzant de la Quarta Internacional i aspire a ser reconeguda com a la secció de la IV Internacional a l'Estat espanyol. La ultra reaccionària legislació de la monarquia pretindrà impedir-nos el dret a formar part de l'ordre reforça la seva «disciplina» envers l'imperialisme i «tolera» l'organització internacional reforça la seva «disciplina» envers l'imperialisme i «Tolera» l'organització internacional de molts partits burgesos, entre ells els feixistes. Fem una crida a tots els treballadors a lluitar pel dret a tots els partits obrers a organitzar-se internacionalment, que no és més que el dret a ser conseqüent amb l'internacionalisme proletari i a combatre l'imperialisme en el seu propi terreny; el dret a lluitar per una societat que és la negació mateixa del totalitarisme, on la humanitat sencera es reorganitza sota la forma de comunes lliures de productors-consumidors, capaces d'administrar-se per si mateixos, sense cap organ separat, reintegrades a un mitjà natural rehabilitat i protegides contra els risc de destrucció de l'equilibri ecològic: la societat comunista.

Als treballadors de la ciutat i del camp, homes dones i joves, els hi fem una crida per a que s'uneixin amb nosaltres, a lluitar amb nosaltres per a que la classe obrera s'alliberi a si mateixa i la humanitat sencera pugui crear la seva pròpia història.

1.º de maig de 1977

**LLIGA
COMUNISTA
REVOLUCIONÀRIA
(quarta internacional)**

1977
25 PTES.